

عنوان مقاله:

تاملی بر مرجع رسیدگی به دعاوی مرتبط با احوال شخصیه اقلیت های دینی

محل انتشار:

فصلنامه خانواده پژوهی، دوره 18، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

سعید حقانی - گروه حقوق خصوصی، دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

اعتباربخشی و اعمال قواعد و عادات مسلم اقلیت های دینی و مذهبی پیشینه ای دیرینه در حقوق ایران دارد. با این حال، تبصره ماده ۴ قانون حمایت از خانواده متفاوت با قبل، صلاحیت قضایی به منظور تصمیم گیری در احوال شخصیه و امور حسبی نیز برای مراجع عالی اقلیت های دینی شناسایی کرده است. در این مقاله، سعی در بررسی ابعاد این تحول داریم. این مقرر، علاوه بر اینکه برخلاف برخی اصول قانون اساسی همچون اصول ۱۲، ۱۳ و ۱۵۹ است، به نظر می رسد، هم در رابطه با مفهوم مراجع عالی دینی و هم در خصوص برخی فروعات مربوط به آیین دادرسی مشکلاتی به همراه خواهد داشت. در این وضعیت، دادگاه ها می توانند. از یک سو، با بارنکردن اثر سلبی بر مقرر یادشده و قائل شدن صلاحیت موازی برای خود و از سوی دیگر، با موشکافی در بررسی شرایط تنفیذ تصمیمات مراجع عالی دینی از آثار سوء مقرر موضوع بحث بکاهند.

کلمات کلیدی:

قانون حمایت خانواده، اقلیت های دینی، احوال شخصیه، صلاحیت قضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1631729>

